

Иван Вазов
Добре ми е

Зима. Вън е студ и мраз.
От небето пепеляво
сняг вали на тоя час
и земята побелява.
Той вали, вали, вали
на парцали, едри, малки,
и засипва, и соли
стрехи, улици, пързалки,
Пусто. Нийде не гълчът,
гаче хора са заспали,
и къщята не личът
там под бели си месали.
В топла соба при огън,
кой пламти, грей благодатно,
гледам времето навън
и на мене е приятно.
Може би на тоя миг
други зъзнат вцепенени
и доде съм аз в топлик,
мрат на плочите студени.
Тая мисъл тук сега
ми покоят май смущава
и кат гледам на снега,
студ и мене обладава.
Но какво!... От грях съм чист,
ако бедни в свят имало,
нито пък съм егоист,
че е студ, че сняг валяло.
Топло тука. А огън
благи зари ми изпраща
и поглеждам често вън,
тия стихове кат драща.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8404>]